

Bába és Társai Kiadó

6724 Szeged, Cserzy Mihály u. 11. Tel.: 62/464-015

2005-ös könyvheti újdonságok:

A fenti könyvek és egyéb kiadványaink június 2-től a könyvesboltokban megvásárolhatók vagy a kiadó Betűvetés könyvesboltjában megvásárolhatók, illetve megrendelhetők. Betűvetés könyvesbolt Szeged, Pulz u. 14.; Tel.: 62/426-679/470

A Hírmondó a Bába és Társai Kft. Nyomdájában készült.
A Kft. a nyomtatást és a fűzést ingyenesen biztosítja részünkre

Tel.: 62/ 464-015

SZKBE Hírmondó
20. szám

Kiadja a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület

Levélcím: 6701 Szeged, Pf. 1269

E-mail: szkbe@szkbe.hu

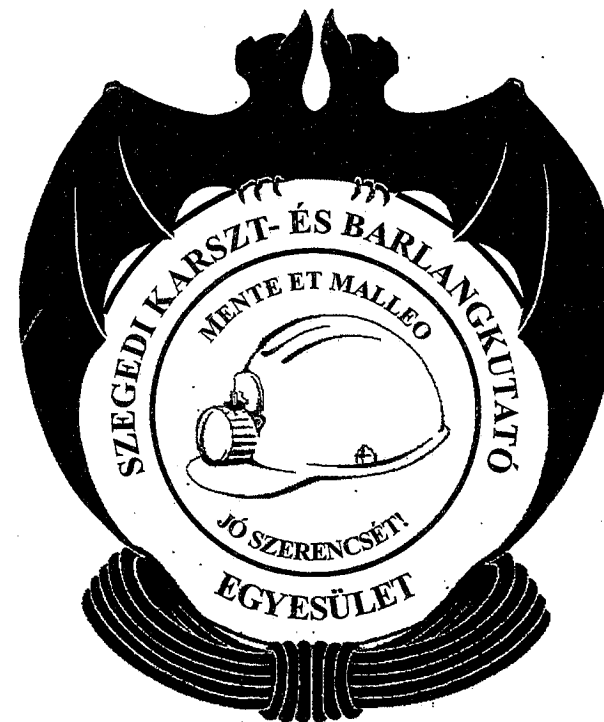
Honlap: www.szkbe.hu

Szerkesztő: Gila Csaba 70/ 610-0878

Felelős kiadó: Raisz Péter 30/ 907-5701

HÍRMONDÓ

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület időszaki kiadványa

20. szám
2005. május

A TARTALOMBÓL**Hírek, információk**

Beszámoló a vizsgáról

Kutatási beszámolók, túraleírások

A boka, a remény és a fürdőző barlangász története

A romboló...

Tavaszi kutatótáborunk, avagy sok jó barlangász kis helyen tuti, hogy бүdös!

A tavaszi kutatóhét címszavakban (A' la Kara)

A katasztrófa sújtotta terület helyreállítása

Beszámoló az SZKBE rendszeres, kihelyezett, vidéki, budapesti barlangtúrájáról

Vazelinok és Vazelinák vidéki túrája a Budai-hegységben

Torockó

Egyéb publikációk

Bigámia

Hajnalban

AZ SZKBE ILLETÉKESEINEK ELÉRÉSI CÍMEI**Raisz Péter elnök**

6724 Szeged, Csongrádi sgt. 96/a

Tel.: 30/ 907-5701 vagy 62/ 492-344

pajsz@freemail.hu

Novotnik Gergő titkár

1135 Budapest, Hun u. 9.

6724 Szeged, Rókusi krt. 33. III/ 13.

Tel.: 20/319-0536

novotnikg@hotmail.com

novotnikg@freemail.hu

Dobó Barna elnökségi tag

6721 Szeged, Széchenyi tér 8. II/10

Tel.: 324-093 20/ 542-8147

E-mail: dobob@freemail.hu

Ország János elnökségi tag

7634 Pécs, Gém u. 18. 4-es ajtó

Tel.: 30/ 351-2238 v. 30/ 689-3108

Szeredi Anna elnökségi tag

1173 Bp., Szürkebegy u. 73.

Ért. cím: 6726 Szeged, Közép Fásor 31-33. Móra Koll.

Tel.: 1/256-18-25 30/513 6554

barlangitucs@freemail.hu

Tarnai Tamás elnökségi tag

2234 Maglód, Majláth u. 44.

mh: 5000 Szolnok, Ady E. út 26.

Tel.: 20/ 910-7762 vagy 29/ 327-366

56/ 502-497

ttarnai@mol.hu

Kiss Viktor ellenőrző bizottsági elnök

7027 Paks, Szabadság u. 25

Értesítési cím: Szeged, Vajda u. 13/A III/11.

Tel.: 20/ 366-1132

E-mail: lussonium@freemail.hu

Másodszor roppant figyelmes is ám! Rögtön észreveszi, ha rossz kedvem van, és ilyenkor mindent megtesz, hogy elfeledjem a gondjaim. Jó érzés ilyenkor a karjaiba vetni magam, elmerülni abban a határtalan nyugalomban, ami belőle árad és csak vele foglalkozni.

Néha viszont megijeszt: mikor hirtelen megnyílnak lelkének sötét mélységei – micsoda múltja lehet! – hát nem mindig tudom kezelni az elém táruló problémáit. Néha ugyanis olyan mélységből törnek elő ezek, hogy egészen megrémülök, mert úgy érzem, hogy mindjárt magával ránt. Nem is merek egyedül megbirkózni az ilyen súlyos problémákkal, szakember kell!!! (Tamás, Pisti, Kázmér!!! Gyertek biztosítani!!) Kétféleképpen végződnek az ilyen konfliktusok: felülkerekedvén a kihíváson, hatalmas jókedv (és megkönnyebbülés) árad szét testemben és lelkemben; máskor viszont feldühít, hogy ilyeneket tesz velem, hisztirohamot kapok, és elhatározom, hogy soha többet nem találkozom vele. De ez a harag sosem marad tartós.

Nemrég leestem a lovamról, aminek következtében az egész karomat begipszelték, és így sokáig nem találkozhattunk. Hetekre megfeledeztem róla. Meggyógyulván aztán – pont a férjem ösztönzésére – újra meglátogattam. Ekkor jöttem csak rá igazán, hogy mennyire hiányzott nekem. Mikor beléptem hozzá, és átölelt, teljes bizonyossággal tudtam, éreztem, hogy csak vele lehet teljes az életem. És hogy nem tudok a SötétSzűkÉsNéhaNedvesMÁTYÁS nélkül élni...

Ui.: Miután a férjem idő előtt birtokába jutott jelen írásnak, a vallomásom meglepő eredményét is módomban áll megosztani a nyilvánossággal. Közölte velem, hogy semmi gond, mert MÁTYÁST ő is tiszta szívéből szereti. Így hát kölcsönös vallomásunk révén házasságunk ahelyett, hogy tragikus véget ért volna, még jobb lett, és mindkettőnk számára lehetővé vált, hogy immár nyíltan éljük szerelmi életünket Matyival. ... HÁRMASBAN... Ideális felállás, nem!?:-)))

/Keresztes Gyöngyi/

HAJNALBAN

Hajnal narancs bíborban pirkad,
A színes horizont velem halad,
Utam messze délre vezet,
Hol lelkem szabad lehet!
Veletek, kedves kutató társak,
A felszín vidám lankáinak,
S a mélység nyugalmának
Határát át meg át szelve,
A Földben s Bennetek kincset lelve,
Csendben, lenyűgözötten...
Haladok, hogy Világot váltsak...

/Tarnai Tamás/

faluban kell kísérőt fogadni, a közeli sóbánya /Torda v. Parajd, a szerk./ a hegy gyomrában szintén nem semmi, busszal visznek le egy alagúton keresztül a mélybe. A környék kedvelt látványossága még a szolcsvai búvópatak. A patak egy sziklafalból bukkan elő. A barlangszáj 4 m széles, 35 m magas, mely felett még 50-60 m magas sziklafal emelkedik. A barlangszáj teljes szélességéből folyik a patak. A bejáratától 200 m-re található a cseppkövekkel díszített Csodaterem, mely a maga 60 m-es átmérőjével Románia legnagyobb barlangi ürege. A főág hossza 1214 m. A befolyásnál 3 patak vize folyik össze és tűnik el egy 3 m széles szifonban. A víznyelő fölé egy 60-70 m magas peremszerűen előrehajló sziklafal emelkedik. A Poieni patak 30 m magasról vízeséssel zuhan a nyelőbe. Torockótól 80 km Kolozsvár és kb. 120 km Marosvásárhely. A Szigethegység megtekintését akár össze lehet kötni a szomszédos gyönyörű, vadregényes Bihar hegység bebarangolásával, de úgy gondolom annyi látnivaló van mindkét részen, hogy hacsak nincs valakinek egy hónapnyi ideje érdemes a két területet két különböző alkalomra szétválasztani.

Remélem sikerült felkeltenem néhány sporttársam érdeklődését ez iránt a csodaszép táj iránt. Ha bármilyen információra lenne szükségetek hívjatok fel bátran (20/520-68-53), vagy látogassatok el a www.torocko.hu honlapra, ahol a szálláslehetőségeken kívül gyönyörű fotókat is láthattok.

Túrára fel barlangász kispajtasok!

/Szamóca/

Bonyhád, 2005. április 24.

BIGÁMIA

Itt és most, a nagy nyilvánosság előtt megvallom a férjemnek: VAN EGY MÁSIK FÉRFI IS AZ ÉLETEMBEN! Ráadásul az illető a férjem legjobb barátja (kínos!). A sors furcsa játéka: Ő is mutatott be neki!

Az első találkozásunk nem volt éppen szerelem első látásra (és akkor még enyhén fogalmaztam). Testileg – lelkiileg agyongyötört. El is határoztam, hogy ezzel a lehetetlen alakkal nem találkozom többé – egy porcikám sem kívánt közelebbi ismeretségbe kerülni velem. Ám egy hét elteltével mégis összefutottunk. Mikor megpillantottam, égne állt a hajam, de nem volt menekvés, mert ő is észrevett és meginvitált szerény (nem éppen legtisztább) hajlékába. Ez alkalommal kicsit kedvesebb volt velem, és arra gondoltam, talán a zord külső egy vonzóbb belsőt rejt. Kíváncsivá tett. Ezentúl hetente találkoztunk. És végül rabul ejtett.

Milyen is ez a pasi, aki megbabonázott? Rendkívül sokrétű személyiség.

Először is remek társasági lény. Mikor barátaimmal meglátogatjuk, a jókedv mindig a tetőfokára hág nála. Kara, Tamás, Kázmér, Süni, Ilona, Orsi, és a többiek – de leginkább a férjem! – imádják őt!!!

Topán László ellenőrző bizottsági tag
7100 Szekszárd, Dr. Hirling Ádám út 15. fsz. 1.

Tel.: 30/389-6714
colalto@hotmail.com

Gubacsi Rita ellenőrző bizottsági tag

Szöke Emília pályázati vezető
7634 Pécs, Gém u. 18. 4-es ajtó

Tel.: 70/ 246-8000
szokeemilia@freemail.hu

Az Egyesület Orfűi címe:
7677 Orfű, Széchenyi tér 1.

Tel/Fax: 72/ 598-009

A nyári kutatótábor ebben az évben július 22 és augusztus 7 között kerül megrendezésre.

PÁR SZÓ A VIZSGÁRÓL

Szeretnék a szervezők nevében gratulálni az eredményes vizsgátokhoz! Az eredményeket tartalmazó táblázat hamarosan felkerül a netre Gergő által.

Engedjétek meg, hogy kiemeljek néhány emberkét:

Manett nyújtotta a tanfolyam alatt a legegyszerűsebb teljesítményt!
István hosszas szenderegés után bámulatos fejlődést produkált az utolsó napokban!
Kirill és *Topi* mindig megbízhatóan magas teljesítményt nyújtottak!
Simi csodával határos módon túlélte a nemalvásokkal átítatott tanfolyami időszakot, ebben *Buci* segítette őt!

Peti pedig az esti rekreációs feladatokat abszolválta magas szinten!
Szöcske folyamatos fejlődést mutatott, s a végére megtanulta az elhúzás rejtjelmeit is!
Edit dolgozott meg a legjobban a sikerért, felül kerekedett a térhatás okozta nehézségeken!

Szasza inszalag hiányos állapotban, egy lábon is vette az akadályokat!
Rita! Neked még sajnós nem ért véget a küzdelem, amint megvan az új időpont, jelzem!
Az eddigiekhez hasonló, kiváló teljesítményt várunk tőled is!

Betti & Gábor! Szeretnénk, ha a pótvizsgára eljőnétek! Az elméletek jól sikerült, kis gyakorlással a gyakorlat is menni fog. A pótvizsga időpontja még nincs meg, de mindenképp a vizsgaidőszak után, nyár elején várható. Ha az időtökbe belefér, mi segítünk!

Jó szerencsét!

/Ország János/

A BOKA, A REMÉNY ÉS A FÜRDŐZŐ BARLANGÁSZ TÖRTÉNETE KUTATÓ HÉTVEGE/2005.01.14-01.16./

Péntek délután a fél 3-as busszal indultam Orfűre. Eredetileg Ambrus Gergővel találkoztunk volna, de mint utólag kiderült, Szegeden nem érte el a buszt, így feleslegesen (grrrr...) mentem ki ilyen hamar. Az unalomtól nekibuzdulva, csináltam egy ülökét a tűzrakó-hely mellé. Mire végeztem, megérkezett Magdi és Szasza is. Kajáltunk, beszélgettünk meg csináltunk egy kis forralt bort. A hétórás busszal jött Gergő és Süni. Ezután felkerült a gáztűzhelyre még egy bor, mivel a kisházat csak annyira tudtuk felfűteni, hogy a kisházban ne látszódjon a lehetetlenség. Az előtérben azonban minden levegővételnél látszott, hogy nincs az a „heresorvasztó meleg”. Elég sokáig sztorizgattunk, úgy 11-körül fekdüdtünk le aludni.

Reggel 7-kor viszonylag könnyen kelt a társaság. Süninek és Gergőnek igencsak csipkedniük kellett magukat, mivel a megbeszéltek szerint egy órával hamarabb indultak a Gilisztásba bontani. Fél 9-kor indultak el, ekkor már megérkezett Szigetvári Pisti és felesége Gyöngyi is. Berendezkedtek és reggeliztek, mi pedig összeraktuk a cuccokat. Fél 10-körül mi is elindultunk a völgybe. Megérkezés után tüzet raktunk és megnéztük Süniéket. Magdi vizet hozott a Szuadó-patakából, és feltettünk egy teát. Ezután nekiláttunk a patakelterelés előkészítéséhez. Eredetileg úgy terveztük, hogy kétgilisztás műszak fog menni, de sajnos nem így lett. Ambrus Gergő ugyanis csúnyán elbánt a bokájával, be is dagadt szegénynek rendesen, így én vettem át a műszakot. A hilti lemerüléséig folytattuk a bontást. Elég jól haladt a munka és reményteljes volt a folytatás is. A két csapat szinte egy időben végzett. Ezután átpakoltunk a Trió-hoz és a többiek lementek a barlangba, én pedig a felszínen vártam meg őket. Egy jó óra múlva jöttek ki a barlangból, majd hazafelé vettük az irányt. A kisházban megvacsoráztunk, és közben összeállítottuk a vasárnapi programot. Sünit se és engem se hagyott nyugodni a gilisztás, így hamar eldöntöttük, hogy reggel lemegyünk bontani. A többiek úgy tervezték, hogy lemennek a Rumbába, aztán délben találkozunk a Gilisztásnál és segítenek visszacipelni a szerszámokat.

Vasárnap Sünival 7-kor keltünk fel és negyed kilenckor indultunk el. A hideg miatt igencsak szedtük a lábunkat, így 9-re már a barlangnál voltunk. Gyorsan neki is láttunk a bontásnak és elég jól haladtunk. Pukkantásonként legalább 2 vödörnyi anyagot szedtünk ki, és hamar láttuk, hogy érdemes volt lejönni. Vízsíntes, kb. 1,5 m hosszú, comb vastagságú járat látszott, ahová egy botot bedugva megállapítottuk, hogy a végén valószínűleg szélesebb és magasabb szelvény keresztezi a járatot. Újult erővel bontottunk tovább, azonban az aljazaton lévő szállkó igencsak nehezen adta meg magát. A hilti is hamar lemerült, meg két ütőszár beszorult. Délben Süni elindult az elágazáshoz, így egyedül nem bonthattam tovább, de tíz percen belül megérkeztek a többiek. Kiadogattam a cuccokat, meg még két vödör anyagot, aztán ők is megnézték a helyzetet. Ezután összepakoltunk és a patakmederben elindultunk haza. Útközben bekukkantottunk az Achilles-nyelő tárójába. Természetesen nem mentünk le, főleg, mert most már az eleje is be van szakadva, hála hazánk túlbuzgó vasgyűjtőinek, akik vagy négy-öt vas támpillért loptak ki a bejárati szakaszból. A kisházhoz visszaérve hamar nekiláttunk ebédelni.

magunkat a torockói éjszakába. Szokásos estének indult egy kis sörözgetéssel, de a „Numerakirály” után elszabadult a pokol és egy olyat buliztunk Székely testvéreinkkel...

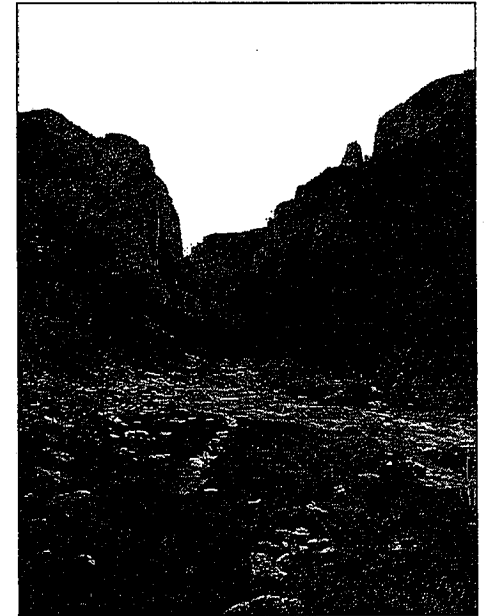
A harmadik nap célja a Tordai hasadék volt esetleg kolozsvári városnézéssel egybekötve. Felmerült még a közeli sóbánya megtekintése is, de 2,5 órás kitartó próbálkozásom ellenére sem sikerült időben elindulnunk (pedig még az ablakot is leakasztottam, de hiába társaim egy kivétellel úgy gondolták aki este legény az nappal aludjon).

A Tordai hasadékhoz dél körül indultunk el. Tordától meglepetésünkre egy jelentéktelen földesút vezet ehhez a kiemelt turisztikai látványossághoz és a szemét is sok a patak partján, mint általában, de a látvány azt hiszem mindenkit kárpótol. Ez a hely tulajdonképpen egy hatalmas 766 m magas sziklatömb, amit egyszerűen kettévágott a patak. Kiepített utak viszik a turistát különböző irányokba a hegytetőre és függő hidakon át a szoroson keresztül. Átkelve a szoroson nem egy helyen több száz méternyi függőleges sziklafal tornyosul a vándor feje fölé. Az átkelés közepes tempóban kb. 1 óra. Visszafelé azonban érdemes a hegy tetején jönni, mert jutalmul igazán szép kilátás tárul a kíváncsi szemek elé.

Tordai hasadék

Visszatérve a faluba már várt minket a meleg vacsora Sári néninél. Eredeti szállásunkról el kellett jönnünk, mivel új csoport jött, de tudtuk, hogy Sára néninél szívélyes vendéglátásban lesz részünk. Másnap reggel 9-kor elindultunk haza. Javasoltam, hogy ne arra menjünk amerre jöttünk, hanem az Aranyos patak partján haladva Dévánál térjünk vissza a főútra. Hát egy darabig jó ötletnek tűnt, de a Vulkán hágónál megszűnt az út és átment sáros, aszfalt nélküli úttalan útba. Szóval, ha valaki Torockóra készül és délről érkezik inkább Nagyenyed felől vegye célba a falut, mert ez a kevésbé rossz. Az utazás hosszabbnak tűnt hazafelé, mint oda, de este nyolc körül élményekkel teli és a sok hegymászástól testileg, lelkileg megerősödve értünk haza.

Természetesen lett volna még mit megcsodálni ezen a tájon. A következő látivalók közül, Kolozsváron és Marosvásárhelyen kívül, mást, még sajnos nem volt alkalom megcsodálni. Ezért egy útikalauzt használok most a leírásukhoz, de ez alapján bátran merem ajánlani az ide látogatóknak; a torockószentgyörgyi várat, a környékbeli barlangot /Bedelli-cseppkőbarlang a szerk. / (állítólag gyönyörű), melyhez a

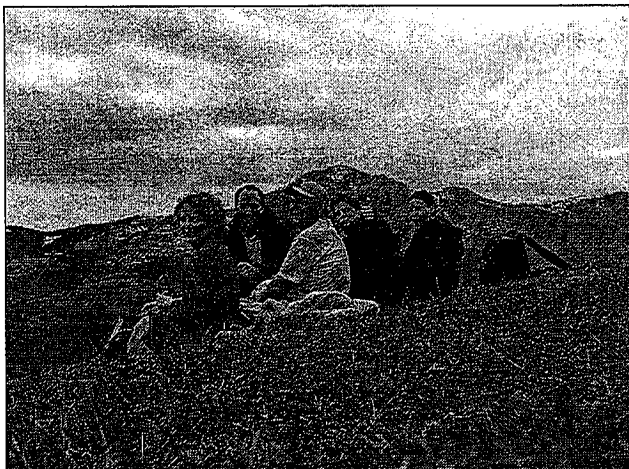

Tordai-hasadék

akartunk kerülni, ezért Szabaderdő irány mellett döntöttünk, hiába integetett, hogy „Drum-Drum rossz!”. Én személy szerint nem bántam meg, bár János (az autó tulajdonosa már nem vagyok biztos benne, hogy szintén eképpen vélekedik). Ha Teius felé megy az ember valószínűleg jobb az út, de a szorosban haladva biztosan nem látni olyan csodaszép dolgokat, mint ami nekünk megadatott a fennsíkról letekintve. Szabaderdő irányából felülről érkezik az utazó a szoroshoz. Kiérve az erdőből csodaszép látvány tárul a szem elé a távolban magasodó hatalmas sziklával és zöld mezőkkel. A hegyoldalakon máig lakott szalmatetős mocsok házakat lehet elszórva felfedezni. Az 1000 méter magasan fekvő Remete (Ramet) településen leállítottuk az autót és leereszkedtünk a Remete patak völgyébe, ahol hatalmas, szinte függőleges sziklák közül bukik ki a Remete patak. Itt található a Remetei Ortodox Kolostor. A patak partján tovább haladva, kb. 3 km megtétele után a szoros összeszűkül és bekényszeríti a túrázót a patak vizébe. Sajnos azonban erre nem volt módunk, ugyanis az olvadó hó veszélyesen felduzzasztotta a patak vizét.

Kellően elfáradva kapaszkodtunk fel ismét az autóhoz. Vidáman, énekelve este 7 órára érkezünk vissza a faluba és hosszas vívódás után eldöntöttük, hogy az aznapra tervezett másik „rövid” túrát talán átesszük inkább másnapra. Este egy kis kocsmázás után beestünk az ágyba. A helyiek nagyon barátságosak voltak és a sör is mindössze 120 Ft volt (prímák a román sörök).

Húsvét hétfőn nekiláttunk a falu fölé magasodó Székelykő meghódításának. A falu kb. 600 m-en fekszik és innen egyenesen, meredeken vezet fel az út az 1128 m magas csúcsra. A hegy gyakorlatilag két csúcsot foglal magába (akár egy pupu tevé). Szokták mondani, hogy Torockón kétszer kel fel a Nap, mivel az egyik csúcsot elhagyva nemsokára a másik eltakarja ismét. A Székelykővel szemben található egy hasonlóan magas hegy az 1150 m magas Ordaskő. A két óriás között eltörpül a 700 lelket számláló kis falu. A település még kisebbnek hat, ha a Székelykő tetejéről tekintünk vissza rá. A túrázónak olyan érzése támad, mintha repülne a táj felett. Ebben a magasságban már feltárnak a környező csúcsok is, melyeket a völgyből az Ordaskő elfed

a csapat

a kíváncsi tekintetek elől. Sokuk - ebben az időszakban egyáltalán nem meglepő módon - még hóval fedve látható. Leereszkedve ismét a völgybe a faluban beszerzett szalonna megsütése és jófajta hazai, János féle szekszárdi bor elfogyasztása után belevetettük

Pistiék elkezdtek összepakolni, mi meg Szaszával és Magdival „elsétáltunk” a Vízfőhöz és a gombához, aztán én normálisan kimostam a cuccaimat. Szasza viszont elég furcsa módját választotta az overálja kimosásának: nekifutásból ugrás, majd mellúszás a patakban, utána a hátúszás gyakorlása. Végül nekiláttunk összepakolni a kisházban, majd fáradtan, de új élményekkel gazdagodva indultunk haza.

/Nagy M. Péter/

A ROMBOLÓ... ☺

TANFOLYAMOS HÉTVÉGE 2005. 02. 05-06., ORFŰ

Az úgy kezdődött, hogy végre semmi programom nem volt hétfővégre, így már hétfőtől sorra találtam ki, hogy milyen elmaradásokat küzdök le otthon. És eljött a csütörtök, és eljött Barna Pécsre előadni, és az előadás végén valaki megkérdezte, hogy hogyan megyek fel hétfőgőn Orfűre. Milyen hétfőgőn, milyen Orfűre?! Ja, hogy kötéltechnika? Naná, hogy elfelejtettem. Oké, programlekérdezés, pikk-pakk szervezés, és szombat reggel már robogott is a Wartburg teletömve mindenféle két- és négylábú élőlényekkel, meg annyi pakkal, hogy egy hetes túlélő túrára is elég lett volna. (Már amennyiben az akkumulátoros Hilti szükséges bármilyen túléléshez is.) Terv szerint délelőtt én Gilisztázásra voltam beosztva Nagy Petivel, a hozzá tartozó Judittal, és Szaszával, míg addig pár tanfolyamos kötelez a háznál Böllér irányításával. Hosszas készülődés és reggeli után a mi csapatunk el is indult a Gilisztás felé. Persze Wartburg felvitt minket Körtvéyesig és onnan az erdőszáton battyogtunk a Szuadó felé. Hétágra sütött a Nap, és a hóban sem volt egyszerű gázolni, pláne, ha valami rejtett nyomvályúba léptünk. Aztán mindenféle nehézségek és kalandok után csak eljutottunk a Gilisztáshoz. Gyors fagyújtás, tűzrakás, és Peti kérdezi, hogy akarok-e bontani odalent. A válasz egy bizonytalan „Naná!”, és villámgyors (a többiek szerint annyira nem is) átöltözés után irány az akna! A feladat egyértelmű: van bent 2 (azaz kettő) beszorult ütőszár, azokat kiszedni, majd a járat környékét tágítani. Na ebből hamar eljutottam az egyik ütőszár kimentéséig. Aztán talán 1-1,5 óra kemény munkával sikerült a másik ütőszár köré, mintegy tenyérnyi területre beszorítanom a maradék 5 (azaz öt) ütőszárat, köszönhetően a kőzet, illetve a bontóeszközök sajátosságainak. (A „sajátosság” szó sok egyébbel helyettesíthető.) A sündisznóforma további fél órással küzdéssel 4-re redukálódott, amikor Szasza felváltott. Ő kiszedett további kettőt, így a bontás végén úgy hagytuk ott a barlangot, hogy már csak az az egy ütőszár maradt bent, ami miatt eredetileg lementünk. Míg Szasza mentett, addig én melegezni próbáltam a tűz mellett, majd valamit kerestem a cuccaim közt, és félredobtam róluk a Hilti-s bag-et. Pár perccel később vettük észre, hogy egyenesen a tűzön landolt, így keletkezett rajta egy aranyos kis (mintegy jól megtermett dinnye méretű) szellőző és kezelőnyílás. Ja, és az egyik vállheveder is megadta magát. Mindegy, indulás vissza a kisházhoz, s mivel keményen dolgoztunk, és nem az idő, hanem a Hilti akksija lett a leggyengébb láncszem, így még bőven világosban tehetjük meg az utat.

A kisháznál örömmel tapasztaltuk, hogy Ildi és Miki megérkeztek és hoztak síleceket. Böllér és én le is csaptunk a lehetőségre, és lelkes oktatóink segítségével megszereztük életünk első sí tapasztalatait a kisház melletti réten. Közben beindult a paprikás krumpli a tűznél Nagy Peti vezénylese alatt, a délelőtti tanfolyamos kötelezőket felváltották a délutáni bátor önkéntesek, szóval igazán több fronton folytak a tevékenységek, és senki sem unatkozott. Síelésből enyhe fáradtsággal visszatértünk a házba (én majdnem már csak mászni tudtam), és gyorsan ettünk néhány elsősegély-falatot a vacsi előtt. Itt még letörtem egy lábosfület, pusztán a mentális energiáimat felhasználva, majd mi is megnéztük közelebbről azt a kötelelet. Ildikó heves érdeklődést mutatott a hegymászástól igen eltérő technika iránt, és hamar azon kaptuk magunkat, hogy ő is ott rohangál föl-le köztünk. Miki, az „öreg barlangász” is belekóstolt, majd a kötél ízelelése után áttértünk a paprikás krumpli íz világának behatóbb tanulmányozására. Vacsora után még sörital mellett beszélgető est, majd alvás. Mivel csak nyolc-an voltunk, így kényelmesen elfértünk a nagyszoba ágyán.

Vasárnap jó sokáig szunnyadtunk, de ránk fért a pihenés. Összeszedelődzködtünk, ki-ki hazaszállingózott, takarítás, házelhagyás, majd az igazán kemény mag (Ildi, Miki, Böllér, Szasza, és Simi) még elment Magyarhertelendre siklóernyőzni, és síelni. Nem mondom, Mikiék tényleg kitétek magukért, hogy jól érezzük magunkat, már ha csak a sok cuccot is nézzük, amit miattunk hoztak ki! Ja, ki kell emelnem, hogy még az odaindulásnál a nyavalyás kutyám elpártolt tőlem, és Ildiék kocsiját választotta a Wartburg helyett. Jó, talán megérzése volt, ugyanis a hertelendi cél előtt nem sokkal jól elakadtunk, és szétcsúszott a kipufogóm, úgyhogy az utolsó 200 métert a három hülyegyerek gyalog tette meg. Sajna a szélviszonyok nem voltak túl kedvezőek, s Szasza és Miki sok próbálkozás után se nagyon tudtak röpdülni. Addig viszont Ildi tanította Böllért, meg engem síelni, és egyre jobban vettük a nehézségeket. Aztán sikerült egy olyan borzasztó nagyot esnem, hogy a síleceim egy darabja leszakadt a lécről, és messze röpdülve elbújt az öt kereső tekintetek elől. Végül talán negyed óra múlva Miki vette észre jóval messzebb, mit kerestük. Eddigre már egész komoly listám volt a hétvégén tönkre tett dolgokról, úgyhogy kezdtem elbizonytalanodni. Ekkor merült fel, hogy én is meg akarom-e próbálni az ernyőzést, ugyanis én vagyok a legkönnyebb. Szerencsére a Nap lement, és megakadályozta a tömegszerencsétlenséget. Pakolás, Wartburg-megfordítás, majd irány az SZKBE-iroda, ahol is a parkolóban gyors gépjárműjavítás következtében megszűnt a Waresz repülőgépre emlékeztető hangja. Az egész hétvégét, pedig egy jó kis közös Tescózással vezettük le, és a parkolóban érzékeny búcsút véve szétszéledtünk.

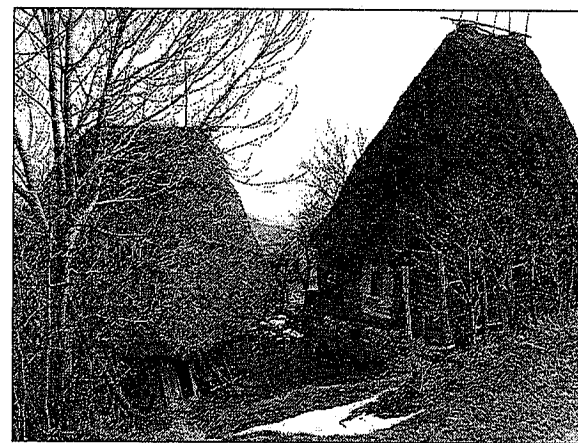
Összességében megint egy nagyon jó hétvége volt, s részemről úgy kipurcantam, mint a dög. Köszö mindenkinek, aki növelte a rendezvény élményszintjét, és különösen Ildikónak és Mikinek, hogy annyi cuccot kihoztak, meg hogy oly türelmesen és lelkesen foglalkoztak velünk. És íme a lista, ami alapján a hétvége eredményeként, pedig megkaptam a „Pusztító” címet (Szasza gyűjtésében):

3 beütőszám beragadva- 3 mentve

1 nagy bag elégetve - mentés folyamatban, már ha még menthető

egyben barátom, egyikőjük a barátnőjét hozta magával, a másikuk pedig a lányát. Szóval így vegyesen indultunk neki húsvét szombatján Szekszárdról a majd 550 km-es útnak. Nem kifejezetten nagy távolság, de Szegeden még felvettük egy társunkat, a határon a várakozás, egy óra időeltolódás, stb. így este 8-ra érkeztünk meg. Nem foglaltunk szállást, mivel pénteken délután dőlt el tud-e jönni mindannyiunk és mondván, hogy van bőven hely az Internet szerint, ezért úgy döntöttünk nem telefonáltunk oda. Ez mint utóbb kiderült nagy hiba volt, mert igaz, hogy van hely bőven, de ott a hegyek között gyakori, hogy április végéig fűteni kell, ha pedig nem pedig nem történt meg egy kőháznak több napig tart mire átmelegszik. Hát igen, ezt kihagytuk a számításból... Szóval házról házra küldtek minket, és amikor már-már eljártunk a gondolat, hogy ilyen hosszú út után öten fogunk az autóban aludni a hideg éjszakában előkerült egy hölgy és megmentett minket a gázfűtéses tábori szállással, ezért mindenkinek tanácsolni tudom, hogy ha télen megy Torockóra foglaljon előtte szállást! A faluban tudomásom szerint egy panzió működik, a többi szálláshely házaknál van (félpanzióval 3.500 Ft/fő/éj). Nagyon vendégszeretők az itteniek, és mindenki magyarul beszél. Szinte mindenhol házi lekvár, házi túró, sajt, stb. kerül az asztalra („E” betűket el lehet felejtetni). Este és reggel sorra hajtják a különböző állatokat a falu közepén található itatóhoz. Úgy gondolom, van is valami hierarchia. Először tehének, aztán lovak, aztán kecskék, mert együtt sosem láttam őket, persze ez lehet, hogy a véletlen műve.

Vasárnap a kimerítő alvás után a reggeli kelés lendületével javaslatot tettem két rövid túra megtételére. Az útikönyvünk szerint 35 km-re fekszik a festői szépségű Remete

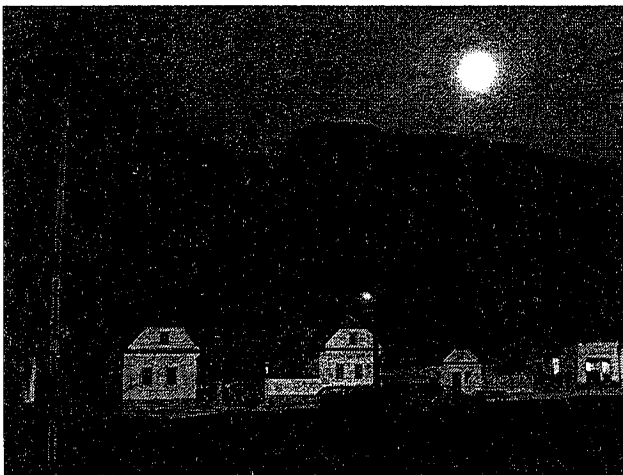
móc házak

Ezt csak azért írom ilyen részletesen, ha kocsival járatok Erdélyben, nagyjából erre lehet számítani a falvak között mindenhol és ennek megfelelően kell a túrák időtartamát tervezni. Nos, ha valaki úgy dönt, hogy megtekinti a festői szépségű Remetei sziklaszorost két irányból közelítheti meg az erdei úton Szabaderdő felé, vagy Tövis, azaz Teius felé. Szegény román bácsi könyörgött, hogy ebbe az irányba menjünk, de mi nem

angolosan távozott csapatunktól. A megmaradt emberkék, pedig N.Peti és Topi vezetésével jutottak a felszínre, mikorra már fél három felé járt az idő. Itt már megint átöltöztünk, majd érzékeny búcsút véve egymástól és a barlangtól elindult mindenki hazafelé. Így telt el ez a hétvégénk.

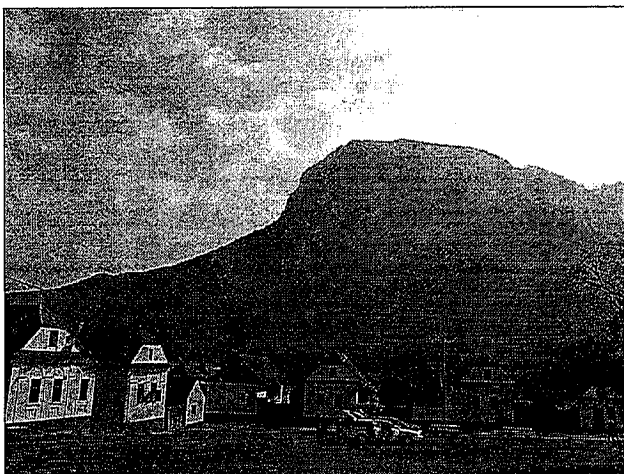
/Zsu/

TÚRAAJÁNLÓ ERDÉLY, TOROCKÓ

Kedves Sporttársak a következő sorokban szeretném megragadni az alkalmat az Erdélyi Szigethegység magas sziklái között található, magyar ajkú, gyönyörű kis falu, Torockó népszerűsítésére. Torockó Kolozsvár alatt 80 km-re található, mindössze 40 km-re a Tordai hasadéktól. 2003. Májusában jómagamnak már alkalma nyílt itt tölteni egy éjszakát és akkor a fejembe vettem,

hogyan egyszer még vissza fogok jönni erre a tájra, hiszen az idő rövideje miatt sajnos nem volt alkalmam megmászni a környék mészkőszirtjeit, bejárni szurdokvölgyeit, festői fekvésű medencéit. Az álom korábban megvalósulhatott, hamarabb, mint sem azt remélhettem volna, mivel már az idei évben sikerült lelkes társakat találnom expedíciómhoz. Velem tartott két kollegám és

1 edényfűl - menthetetlen
1 wartburg kipufogó - javítva, jobb mint újkorában
1 síkötés - remélhetőleg javítható
-1 Árnyék, aki új gazdához pártolt

/Simoncsics Gábor/

TAVASZI KUTATÓTÁBORUNK, AVAGY SOK JÓ BARLANGÁSZ KIS HELYEN TUTI, HOGY BÜDÖS!

Egy Szombat reggel arra ébredtem, hogy minden tagom fáj, sajog, meg ilyesmi. Ahogy kiléptem az ajtón, hogy reggeli teendőimet elvégezzem, megcsapott a -10 fok hideg és majd' ki esett a szemem a szikrázó fénytől. „-Szép, szép, de azért jöhetne már egy kis jóidő!” –dörmögte mellettem Roki. Valóban, a 80 centis hó azért még a bükkben is sok így márciusban. Kezdem egy picit reménykedni, hogy hamarabb lelépünk innen és így is lett. Bevallom(juk) őszintén, senkinek nem volt kedve az egész napos térképezés után kint bivakolni az éjjeli -10 -20 fokban vízszintesen eső hó közepette a Szeleta-barlang bejáratánál. Elindultunk hát haza és útközben átbeszéltük Sityuval, hogy mit is fogunk csinálni. A pécsi tesco-ban tápot vételeztünk, majd a praktikerben megvettük a villanszereléshez szükséges cuccokat, aztán irány Orfű! Mire odaértünk, a közgyűlés is véget ért, sőt a bográcban már készült a babgulyás csülökkel. Még kajálás előtt Böllér kísérletet tett a másnapi műszakok beosztására, inkább kevesebb, mint több sikerrel. Én pl. még egy órával később sem tudtam, hogy mit is kéne csinálnom. Aztán amikor sikerült kiderítenem, hogy mit is „szeretnék”, akkor gyorsan intézkedni kellett, hogy „mégse’ úgy legyen már”. Az este nagyon jó hangulatban telt, lecsúszott pár „bambi” is aztán lassan mindenki nyugovóra tért; ki a kisházban, ki az irodában, három elvetemült emberke meg sátorban.

a Rumba festése

Másnap reggel arra keltem, hogy Sityu már készülődik, és a szokásos kaján vigyor kíséretében pakolászik a sátorban. Ekkor már gondoltam, hogy valami ökörségen tör a fejét. Nem kellett csalódnom... Akik a kisházban aludtak azok bizonyára nem felejtik el egyhamar a „kellemes” ébresztőt. Mindenesetre jót röhögtünk, ahogy sorban

bújtak elő a barlangász kispajtsások és mindenki valami ilyesmivel hogy: „Ki az a marha, aki reggel hétkor láncfűrészsel fát vág!?” Hát igen ezek bizonyára sokunknak hiányoztak, mióta Sityu ritkán téved Orfű felé. Mindenesetre hatásosnak bizonyult a „technika”, mivel mindenki hamar talpon volt, sőt, a reggeli után majdnem időben elindultak a műszakok is. Kopasz Imi és Gila Csabi vezetésével a Gilisztás ácsoló műszak indult el leghamarabb. A terv az volt, hogy megcsinálják az ácsolatot, aztán Raisz Peti vezetésével a másik csapat eltereli a patakot a barlangba. Persze a szokásos mondat ismét megállta a helyét, azaz: „A természet ismét közbeszólt.” A föld nagyon kevés és fagyos volt, meg mikor elterelték a patakot, Imiék a nyakukba kapták a vizet. Nagy szívás lehetett, ezúton is bocsi mindenkinek, mert valljuk be, a tervezet igen elkapkodottnak és szervezetlennek bizonyult. Eközben Sityu és Csizmarik Zoli Szasza „kézreműködésével” a Szuadóba bekerülő villamos cuccokat szerelgették, én meg a reggeli ébresztő maradványait hasogattam a kisháznál, miközben Ország Jani fáradhatatlanul róttá óránként a köröket, de sajnos sehol sem akart zöldülni a víz. Először Imiék értek vissza a kisházhoz, majd nem sokkal később jött a gátépítő brigád is. A délután hátralévő része szinte észrevétlenül elszaladt, ismét lobogott a tűz a bogrács alatt, a „bambik” is fogytak becülettel és tányércsörgésre befutott egy villámlátogatásra a Pro Natura különítmény is, és meghívtak

alkohol, vagy m... baráti társaság?

minket Abaligetre, egy kis partizásra. Miután örömmel elfogadtuk a meghívásukat, el is viharzottak, mi meg nekiláttunk a vacsinak. A végén jött a meglepetés, legalábbis Eminek mindenképpen az volt. Egy nagyon finom tortát kapott szülinapjára, amit Böllér hozott a pécsi tesco-ból. Legalább ennyi haszna volt számunkra Böllér pécsi tartózkodásának, amely köztudottan a Piros szín iránti vonzalmának tudható be. Bár ez azért számomra nem igazán egyértelmű, mert ha ennyire a Piros szín a kedvence (még az overálja is az), akkor mi történt az

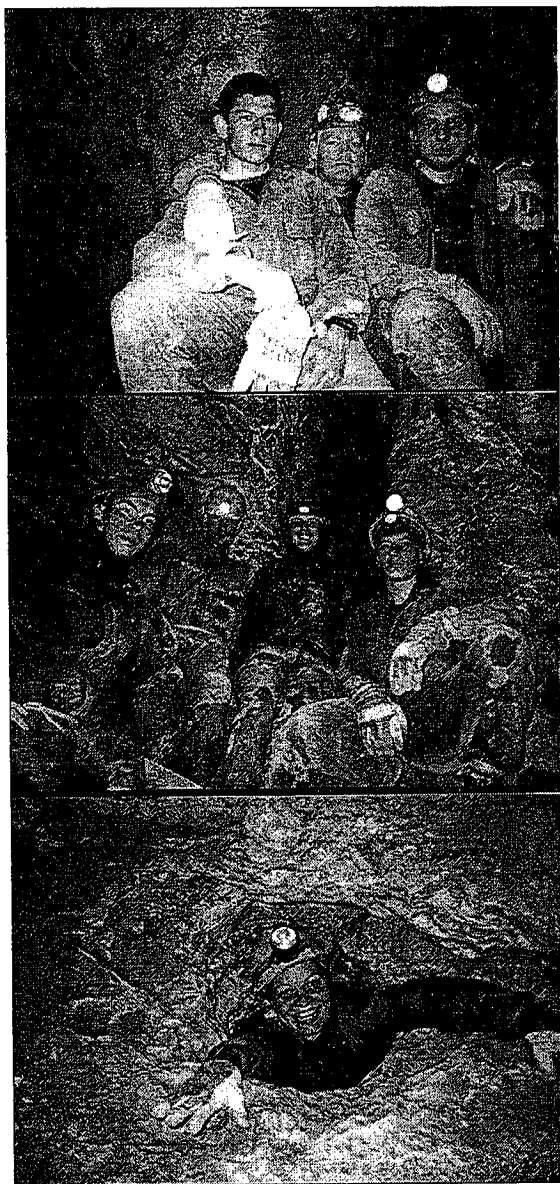
este folyamán? Igaz, sötétben tompulnak a színek. A Társaság túlnyomó része Abaligeten tisztogatta a veséjét nagy hülyéskedések közepette, páran pedig azon morfondíroztunk a kisháznál, hogy vajon kitorne-e a néplázadás, ha az összes grillhúst eltüntetnénk? Mielőtt azonban eldöntöttük volna, hogy megkockáztassuk-e, már vissza is tért a csapat, hiszen jókedv, bulizás ide vagy oda, a víz megfigyelése fontosabb volt. Fogyott is a hús elég gyorsan, hála Zolinak és feleségének. Sőt! Olyan jó huzatunk volt, hogy még a megmaradt sonkát is megsütöttük és már Hétfő volt mire mindenki nyugovóra tért.

bejárat esetére, ezért nyugodtan tömtünk magunkba néhány tábla csokit. A kijutás vezetőnk számára se ment elképesztő gyorsasággal, de N. Tamásnak már tényleg meggyűlt vele a baja. Percekig elzárta a kivezető járatot, de aztán kisebb biztosítás (Zsu: itt egy kő, taposs rá! T: De ez a térded...na jó add csak vissza) és jó tanácsok után nem kellett megvárunk, hogy lefogyjon, kijutott magától. Az utána következő három kisebb emberkének, így nekem is, feladta a leckét az a szűkösség, de leküzdöttük az akadályt, s elindultunk a felszín felé. Délután 3-ra járt az idő, mikor újból a felszínre kerültünk. Kajálás és átöltözés (állandó program) után Andiéktól elbúcsúzva a szemerkélő esőben indultunk el a Pál-völgyi italkiméző helyre. Néhány deci sör elfogyasztása közben hosszú csocsó- és kártya partikat folytatva múltattuk az időt. Lassanként néhányan elváltak a bandától. Este 9-kor nyolcan (Edit, Kirill, Ági, Topi, Böllér, Nagy Peti, Nagy Tamás, Zsu) indultunk vissza a szálláshelyre, de valami csoda folytán csak heten érkeztünk meg. Nagy Peti térkép nélkül való felszíni tájékozódási képességét gyakorolta, de a rendőrségi segítségnyújtás sikertelensége után csak a telefonos segítség és Böllér áldozatkészsége jutatta vissza közénk. (Köszönjük neki!!) Az éjszaka eseménytelenül telt (vagy én nem voltam elég szemfüles). Vasárnap nagyon rossz időre ébredtünk. Csúnya őszi, esős, szélviharos időjárás borzolta a kedélyeket, ezért úgy döntöttünk, hogy lemenekülünk a föld alá. Összepakoltunk, s elsétáltunk a Mátyás-hegyi barlanghoz, ahol már vártak bennünket (Tarnai Tamás, Kara, Évi és Györgyi). A táróban gyorsan barlangász rucit öltöttünk magunkra, s próbáltuk megszervezni a programot úgy, hogy túrázzanak a nem tanfolyamosok, s térképen tájékozódást gyakoroljanak. A Tűzoltó-ág meghódítására indultunk, de előtte a travizást kellett gyakorolnunk. (Juppi! Imádjuk!) Mindenkinek nagyon jól ment, s T. Tamás Bölléren még a napi játékot is bemutatta: egymás megharapása. A Tűzoltó-ágba Kara vezetésével jutottunk el. Innen visszatérve három csapatra bomlottunk, s tanfolyamosok vezetésével mászkáltunk. A Színház teremben T. Tamás csapata előadta a Barlangi Beman Muki történetét, ami arról szól, hogy a sötétben nagyon kell vigyázni, nehogy beessünk egy mély szakadékba, s minderre figyelmeztet minket B.B.Muki is. Az ingánál Kara, T. Tamás és Böllér bemutatta, hogy a legfontosabb a csapat, s egymás segítése. Barangolásunkat ezután is lelkes tanfolyamosaink térképpel való vezetése jellemezte, majd a Micimackónál találkozott ismét az egész csapat. Közben, aki szemfüles volt, hatalmasakat haraphatott figyelmetlen társaiba (jujj, de fájdalmas volt a főni harapása). T. Tamás megtalálta a Kara és barátai által elrejtett ajándékot, s azt bontotta ki, miután egyetlen próbálkozásként átbújtam a Micimackó lyukon (vagy Micimackó lyukán?). Leleményesen Karáék névnap ajándékként egy tubus vazelinnel lepték meg vezetőnket. Tamás rögtön élve az alkalommal, mindenki orrára kent belőle, s ezzel tiszteletbeli Vazelinok és Vazálinak lettünk. Utunk további részét a síkosító segítségével tettük meg, mely szűkebb lyukaknál segített a szorulás kiküszöbölésében. Profi térképészeink rodolfői ügyességgel vezettek minket ide-oda, már néha azt se tudtuk hol járunk, de ők mindig képben voltak - vagy legalábbis úgy tettek. Az Operába érkezve finomabbnál finomabb csokijainkat fogyasztottuk el, majd indultunk tovább. A BETE átjáróval N. Tamásnak ismét meggyűlt a baja, de kettős segítséggel (előlről húzták, hátulról tolták), s nagy erőfeszítéssel túljutott rajta. Ugyanitt Évi és Györgyi átjutásának hatásábeli hatásában is gyönyörködhattunk. Néhány sietős Vazelina és Vazelin

szállítva jutottunk el egy bontási ponthoz. Itt a barlang „házigazdáival” -akik igen sokat dolgoztak azért, hogy otthon érezhessék magukat ezen a pompás helyen - találkoztunk:

Jenővel és néhány társával. Jenő kisebb szervezési problémákra hívta fel a figyelmünket, majd szinte átvéve a koordinálást, javaslatot tett a további programunkra. Hatan vállaltuk, hogy depózunk egy kicsit, ezzel segítve a munkájukat. Lelkes dolgozóként nehéz vödöröket pakoltunk meg lehetetlen helyen, s termeltük ki a felesleges anyagot egy járatból. A többiek Zoli vezetésével túrázni mentek, s a barlang Kuszoda részével ismerkedtek meg. Legfiatalabb barlangász kispajtsunk, Lia - Andi és Zoli kislánya, akit apukája hozott le - a depózástól elfáradt emberkének vidámságával és lelkesedésével adott erőt ahhoz, hogy bevállaljunk mi is egy túrát. Meg persze a kíváncsiság is hajtott minket, hogy mégis milyen csodás helyért melóztunk. Néhány vödör lépcsőn való felcipelése után mi is Zoli társaságában indultunk el öten túrázni a Közgyűlés terem felé. Teljes szakértelem nélkül tudom leírni mennyi gyönyörű képződményt láttunk. Utunk során elhaladtunk tőrös fal mellett, karfiolok közt, küzdöttünk borsókövekkel (jó étvágyat) és végül a Közgyűlés teremben találtuk meg a kokainfalakat. A terembe való bejutás senkinek nem okozott gondot. Sajnos kevesen emlékeztünk Micimackó és a szűk

Éjszaka olyan hideg volt, hogy be kellett költöznöm a kisházba. Mivel máshol nem volt hely, az előtér padlóján húztam meg magam, ami nem bizonyult túl jó döntésnek. Az még hagyján, hogy tök sár volt mindenem, de az különösen rosszul érintett, hogy a korábban kelők útban kifelé állandóan belémbotlottak. Miután három személy is inzultált, úgy döntöttem felkelek. Mivel Sityu átköltözött az irodába, csak lassanként kezdtek szállingózni az emberek. Végül egy nagyobb létszámú csapat indult el a Szuadó-völgybe. Eldöntöttem, hogy kötni fogom az ebet a karóhoz: az ácsolatot mindenképp meg kell csinálni a gilisztásban! Böllér, köszönhetően az előző este forgatagának, újult erővel vetette magát a munkába és nekilátott az ácsolatnak. Eközben egy másik csapat a Triónál küzdött az elemi erőkkel, egy harmadik, pedig nekilátott a Szuadó beszerelésének. A „Triós” műszakosok hamar végeztek, az ácsolat meg még sehogy sem akart alakot öltetni, így ők visszamentek a kisházba. Nem sokkal utána a villanyszerelő csapat is megérkezett a Gilisztásba és Sityu átvette a melót Böllértől. Lement, körbenézett, megvakarta a fejét, aztán szétkapta az egészet. Az addig végzett munkánk így nem ért szinte semmit, mert az összes oszlopot át kellett szabni. Bele kellett húznunk rendesen, mert az idő is vészesen fogyott, meg Sityu munkatempójával is lépést kellett tartanunk, de meglett az eredménye. Ha későn is, de kész lett az ácsolat, és megnyugodva térhettünk haza. A kisháznál újabb jó hír fogadott minket: **72 óra elteltével végre „bezöldült” a Vízfő-patak!!!** Ezek után mit kívánhattunk volna még? Mindenki érdeklődve, csodálkozva szemlélte a patakot és Jani szívéből láthatóan legördült az a bizonyos kő...

Másnap reggel a csengőszóra riadtam fel. Történt ugyanis, hogy este hazamentem aludni és annak rendje módja szerint elaludtam. Emília keltett fel, aztán „amit érek azt magamra kapom” akciójelenet után indultunk el. Mire kiértem a völgybe, már kint voltak a többiek. A vizet elég gyorsan sikerült a Gilisztásba terelni, majd elkezdődött a huzavona, hogy csináljunk-e még valamit. A szegedi brigád lelépett, a megmaradt csapat fele meg nem akarta elhinni, hogy be tudjuk fejezni időre. Végül mégiscsak nekiláttunk és milyen jól tettük! Javarészt Csizmarik Zolinak köszönhetően, aki az egészet irányította, nagyon jól haladt a munka. Természetesen a

buli a folyosón

„kubikusok” is kitétek magukért és délutánra kész is lett a Mű. Mikor összepakoltunk, akkor kezdődtek a problémák. A régi depógát tövében apró buzgárok jelentek meg, amelyeket több okból is lehetetlenség lett volna megfékezni. Szolnoki születésű révén, a 98' és 2000. évi árvízkor volt szerencsém látni, hogy mire képes rövid idő alatt egy apró buzgár, igencsak rossz előérzettel hagytam ott a terepet. (Utólag sajnos beigazolódott a félelmem.) Mikor visszaértünk, a táborozók javarészt már úton voltak hazafelé. Kajálás

után a többiekkel együtt én is nekiláttam volna pakolni, de jött a költői kérdés hogy: „El tudnád vállalni ma éjszakára a mintavételezést?”

Így hát maradtam még egy napot az erdő társaságában. A délutáni mintavételezésnél már látszott, hogy erősen növekvő tendenciát mutat a vízhozam, de azért még látszott, hogy van benne festék rendszeren. Az estinél viszont már nem lehetett eldönteni hogy van-e benne cucc, ugyanis úgy nézett ki a forrás, mintha hasmenése lenne a hegynék. (Vizuális típusok előnyben!) Az éjszakai mintavételezés volt a „legérdekesebb”. Miután nagy megerőltetések után rávettem magam, hogy elinduljak, a lámpám fényénél felvillant egy szempár. –Jól van, -gondoltam-csak egy róka. Aztán szép sorjában újabb és újabb szempárok villantak fel a sötétben. 6-7 róka volt körülöttem! Nem szoktam parázni, de kezemben egy edénnyel meg egy mappával totál betojva ballagtam a Vízfő felé és az élet számos nagy kérdése kavargott a fejemben. Végül a 10-órasi mintavétel után úgy döntöttünk Emivel, hogy befejeztünk tekintjük a mintavételezést és végre elindultam haza.

Sok tanulságot szűrhetünk le mindnyájan, de a legfontosabbnak azt tartom, hogy habár „sok jó barlangász kis helyen tuti, hogy bűdös”, de sokkal szegényebb lennék, ha kimaradnék mindebből.

/Nagy M. Péter/

A TAVASZI KUTATÓHÉT CÍMSZAVAKBAN (A' LA KARA*)

Péntek: vízfestés (tök jó volt a tartálykocsi!! :))), tök hideg van, majd megfagyunk; este megsajnáljuk Janit, hogy óránként kell néznie a forrásokat, és beosztjuk a társaságot, mi Ritával hajnali 2-kor megyünk ki (vicces sötétben lekászálódni a felső ágyról!), természetesen még semmi **Szombat:** Ritával 6-kor ismét kimegyünk, Jani is jön velünk, még mindig semmi, teafozás, kakaócsiga-műszak; UAZ-pakolás, áttörünk az fjaszok hadán, pakolás a völgybe (szerszámok, aligátor, deszkák - de ez biztos emlékezetes maradt számodra), Rita eltéved, szopás a patakmederben; Szuadó-műszak (Rita, Szasza, Gila Csabi, Raisz Peti, Kopasz Imi, én) - medenceépítés, mivel a Gilisztásnál vagytok elegen mi vissza a Kisházhoz; közgyűlés - közben mindenki majd' éhen hal, a kaja meg

a sokadik gát építése

hallgatóközönség. Aztán átcusszantunk a Mohos-szorítón, a Glórián... "Ila ezt a nagy termet hogy hívják?"

Innen átvettem a túravezetést, cél a Színházterem. Fogalmam sincs merre van. Akkor ösztönből... Jobbra bebújunk ezen a kis résen, szépen kukacozunk előre. Elöl menni jó. Felfedezőnek érzem magam. Bekukucskálok egy szűkületen. Most lábbal vagy fejjel? Inkább fejjel előre. Ajjaj szűkül... vagy csak úgy érzem? Egy pillanatra olyan klausztrófob érzésem van. Nem kell törődni vele... nagy levegő, tovább... Hurrá! Itt valami terem lesz. Megkapom a térképet. Ez csak a Herkules terem lehet. Vezetem tovább a csapatot a Toldy-ág felé. Megnézzük a vakjártatokat is. Szembejön egy csoport. Mivel nálunk már eléggé emelkedett a hangulat, rögtön ugratni kezdjük őket: „Nem tudjátok merre van a kijárat? Már két napja bolyongunk itt a barlang mélyén, nem ártana kikeverednünk...” Nem esik meg a szívük rajtunk, sört kérnek az információért cserébe. Így hát nem tudjuk meg merre tovább. Marad a bolyongás... Már én is kezdem megtanulni ezt a jó kis csigabigás nótát. Hogy is volt? Leégett a háza miközben ő a csigalánynál volt meztelenkedni? © A Színház felé már Kara megy elől. A három lány elől, srácok hátul. Mivel Tamás úgy döntött, hogy a kuszoda szűkebb részeivel szeretne hosszasan elbeszélgetni, a fiúk lemaradnak. Ahogy megérkezünk, mi csajok berongyolunk a Páholyba. Villany leolt. Na fiúk! Jól elbújtunk, kereshettek. Áá, csokival nem lehet minket előcsalogatni. Már becsokiztunk. Egyszer csak közelednek a hangok... majd felbukkannak a fények is... és végül aljas módon letámadnak minket! Egy kis pihenés után (volt mit kipihenni ©) újabb travizás. Megint bemelegítjük elgémberedett izmainkat a Vadvizek útján. Lazának kell lenni a Bete átlépőnél. Elég gáz. Nem kell lenézni. Lazán átlépni és hopp, megvan.. Inkább pszichés feladat, mint fizikai. Azért jó érzés volt teljesíteni. Innen kicsit elvesztettem a fonalat. Csak élvezem a kúszás-mászást, nem tudom merre járunk. A csúszda is jópofa a Ferde teremben. Ilona vezet minket, egy kis Páholyos kitérő © után mostmár kifelé tartunk. A Laci lépcsőt már megint nem tudom egyedül legyőzni. Nem baj Laci egyszer úgyis megmászak. A Vonalzónál némi protokoll egy újabb csoporttal. Bemutatkozás után a fiúk kapásból el akarnak cserélni minket az ő egy szem lányukra. Na ezért jövő héten megkapjátok a magatokét! Nagyjából elfáradtam, de már megint azt érzem: De kár, vége a mai túrának is. Nagyon jó volt a hangulat. Jövő héten újra itt.

VAZELINOK ÉS VAZELINÁK VIDÉKI TÚRÁJA A BUDAI-HEGYSÉGBEN

Április 9-én reggel 9-kor már izgatottan telefonált Böllér, hogy merre vagyunk. Tamással akkor már közel jártunk a célhoz, s 9:20-kor egy lelkes, vidám társaság örült megérkezésünknek a Szemlő-hegyi barlang bejáratánál. Izgatottan sétáltunk fel a lépcsőn a napfényes délelőttön, hogy a kellemes tavaszi napot egy csodálatos barlangban töltsük el. Gyors kajálás és átöltözést követően Zoli és Böllér szervező tevékenysége után a csapatunk (Ági, Topi, Edit, Kirill, Kara, Kázmér, Pisti, Arnold, Böllér, Tamás, Zoli, Lia, Kopár Andi, Zsu) Andi vezetésével indult le a Szemlő-hegyi barlangba. Az Egyetemi járaton keresztül bontáshoz szükséges eszközöket (vödrök, hosszabbítók, lámpa, vésők)

kapcsolatok, barátságok. Egyszerűen rá vagy utalva a másokra, csak Te a Társaid és a Barlang.

Pisti, 27 éves barlangi virtuóz:

Ezek a keddi "matyizások" már általában 3-4 nappal korábban elkezdnek motoszkálni agytekervényeimben. Igyekszem mindig valami célt kitűzni magam elé, pl. egy mászást vagy egy eddig nem látott rész felkeresését. Az elsődleges és alapvető mindig az, hogy legyen másnapra izomláz, nemcsak nekem, de mindenkinek! Ezt leginkább (ha rám van bízva a vezetés) kiváló szükületek látogatásával érem el, e hóbortomról méltán el is híresültem már. Ha jól emlékszem Süni illetett egyszer az alábbi jelzővel miután mosolygó orcámat és biztatásomat kárörvendésnek gondolva kibújt utánam a Tölcsér alatti egyik kedvenc járatomból: "Rohadt szükületbuzi!" (Cenzúrázás esetére "szükületmeleg" irandó.)

A hétfői napom kis szüneteiben azon merengtem, hová is menjünk holnap. Talán vissza kéne menni a Mikulás-ágba, ahol Sünival csodálatos felfedezést tettünk a múltkor (találtunk egy csomó térképen kívüli járatot), vagy elmenni az Operába és a T-folyosóba megnézni milyen kötélpályát lehetne ezeken a helyeken beszerezni, vagy hogy túra előtt vagy után mászassam fel Gyöngyit és Karát a Bástyán, esetleg megpróbáljam az egyfalas bástyamászást (Süni után szabadon)?

Sajnos hétfő este kiderült, hogy Gyöngyi nem tud jönni, és nélküle kell karcsú és ruganyos testemet még tökéletesebbé fejleszteni. Kedd reggel megtudtam, hogy Géza barátom is jön, aminek nagyon örültem, mert korábban már láttam rajta, hogy hezitál jöjjön-e még valaha barlangba. Aztán felhívtam puhos kollégista hétalvó barlangászársunkat Karát (sikertült kétszer is felébreszteni, he-he-he), és megbeszéltem vele, hogy negyed hatkor felvesszük az Opelnél. Szerencsésen átverekedtük magunkat a belvárosi csúcsforgalmon, majd a nagy hidegre való tekintettel Kara rögtön elindult kinyitni a jó meleg barlangot (ez ügyis mindig sokáig tart neki ☺), én meg megmutattam Gézának a "Pál-alsó-barlangot" ahol némi salakanyagtól vettünk búcsút. Mire visszaértünk a parkolóba, megjött Tamás is, aminek nagyon örültem, mert vele mindig jó hangulatban telnek a túrák, kiváló verselő és énekes képességei miatt.

Orsi, kortalan barlangszerető újonc:

Végre kedd van, már egy hete várom. A mai lesz a negyedik barlangi túram. Az eddigiek nagyon tetszettek. Kihívás nekem hogy hogyan tudom kezelni a bezártságot, a szük tereket, én aki a levegő szerelmese vagyok. Eddig jól ment. Ilonával együtt indulunk munka után a Matyi felé, útközben még szőlőcukrot szerzünk be. Elsőnek érkezünk. Hideg van a parkolóban. Vágyódunk nagyon a vasajtón túlra. Végre jön Kara a kulccsal. Megcsap a barlang illata.

Maga a túra Orsi szemszögéből:

Bemelegítés a Tüztöltő-ág felé. A profibbak rögtön egy felsőbb járaton másztak... én még nem próbálkozom vele. Kara addig csiga-bigás éneket dúdolgatott. Én voltam a lelkes

csak vár és vár ránk a Kisháznál; közgyűlés vége - Végre eszünk!!! (És még a pad sem tört el!!!) **Vasárnap:** ti reggel műszakba el, mi Tücsikkel várjuk Esztiéket, miután ideérnek indul a túra- műszak (Tücsök, Katinka, Eszti, Kázmér, Zsolt, Rita, Andil, Andi2, én), először Rumba - az alján kicsi zöld pocsolva emlékeztet a vízfestésre, a Szuadó felé útközben Szasza incselkedik a lányokkal, jól megbosszuljuk :) (szerintem még soha nem feküdt Szaszán egyszerre ennyi nő), a Szuadó nagyon-nagyon vizes, bár én a Gumós után visszafordulok Katinkával; este hűsítés, forralt bor, UAZzal át Abaligetre, buli, ivás, éneklés (Dorka és Zsolt párbaja!!!!) stb. (kinek mi, ugye Böllcsi!!!! :))

útban Abaligetre

Hétfő: mindenki ki a völgybe, a nagy kérdés: Most az UAZ visz minket, vagy mi visszük a Drágaságot??? - a fiúk tolják, taszigálják az UAZ-t, mi lányok szurkolunk, közben hógolyócsata, majd deszkákon szánkózzunk le a Trióig, ezután inkább Téged idéznék: "4 lány felszedi a fóliát a Trió elől" - végeredmény 8 lány és 3 fiú kiszenvedi onnan azt a vackot; vissza a Kisházhoz, napozás+evés+teázás ezerrel (amíg műszakban voltunk Jani kitakarította a Kisházat, és teát főzött nekünk!), szikrázó napsütés; Kijött a zöld víz!!!! mindenki a Vízfőhöz, nézegetjük, fényképezés, tanácskozás. **Kedd:** ti elmentek műszakba, mi délelőtt indulunk haza, ezért alszunk tovább, utána kicsit pakolászunk a ház körül, aztán elmentünk, szóval nem tudom mi volt tovább

/Csóközön:Kara/

*: Varga Karolina

A KATASZTRÓFA SÚJTOTTA TERÜLET HELYREÁLLÍTÁSA

/EGY TAVASZI KUTATÓ-HÉTVÉGE TÖRTÉNETE/

Mottó: „Habár fölül a gálya, s alul a víznek árja, azért a víz az Úr”

Az elbeszélésnek azt a címet is adhattam volna, hogy: A gondosan megtervezett kutató-hétfőjét ismét felülírták a természeti erők. Hogy miért, az ki fog derülni az alábbiakból.

Ott kezdem, hogy egy héttel korábban Szaszával és egy koleasztársával kimentünk a Szuadó-völgybe körülnézni, meg túrázni a Szuadóba és a Trióba. Gondoltuk, hogy valamit biztosan alkotott a tavaszi árvíz, de ami a szemünk elé tárult, attól leest az állunk. Képzeltetek el egy átlagos Vízfő-vízhozamot, amint a Gilisztásnál két (!) irányból

hömpölyög az akna felett. Egy gát kivételével mindent elmosott a víz még a Szuadónál lévő is! Ekkor fogant meg bennem a gondolat, hogy a következő kutatón a Szuadó villanszerelése mellett ezzel is „kezdeni kéne valamit”. A következő héten fel is hívtam Csizmarik Zolit, hogy le tudnának-e jönni a következő hétvégén. Miután igennel válaszolt, bőszen embertoborzásba kezdünk Rostás GPS Attila barátommal együtt. Az eredmény igencsak lehangoló volt, senki nem tudott elszabadulni. Mindegy, -gondoltam- a villanszerelés fél nap, a többi meg majd meglátjuk.

Péntek d.e. nekiindultam vásárolni. Vettem egy csákánynyelet, meg pár apróságot. Késő este terveztük kimenni a kisházba, persze nem így lett. Este 11-körül hívott Zoli, hogy még csak Gyöngyösnél járnak, úgyhogy valamikor éjjel érnek Pécsre. Hajnali 3-kor csörgettek, úgy fél 4-re értünk Orfűre. Dumálás, kipakolás és egyebek után 5-körül már aludtunk.

Délben sikerült felkelnünk és megdumáltuk, hogy mi is legyen. Mivel a villany-cucc nem volt komplett, összeszedtük a szerszámokat és irány a völgy! Először megoldottuk, hogy ne folyjon két irányból a víz, majd nekiláttunk a terep megreformálásának. A megmaradt gátoszványokat elkezdtük körbepakolni hatalmas kövekkel és földet töltöttünk a kihagyott sávba. Uzsonna-ebédre megmelegítettünk egy bableves konzervet, meg egy sóletet. Összeöntve határozottan finom volt, pláne medvehagymával. Az étkezés további érdekessége a hely volt, ahol falatoztunk. Egy deszkát raktunk a Gilisztás ácsolatának felfelé kiálló akácgerendáira, ezen ült Zoli és a felesége. Én natúr ültem az egyik lábom a közös tál pedig egy deszkára rakott vödrön volt a Gilisztás ácsolata közepén, közben persze ömlött a víz a barlangba. Készült egy fotó is, eléggé „kisház-fotó” gyanús a dolog. Mire takarodót fűjtünk, kezdett alakot öltetni a nagy mű. A kocsihoz visszaérve eldöntöttük, hogy bemegyünk Pécsre a Tesco-ba és veszünk egy kis húst grillezni, meg némi folyékony kenyeret a hangulatunk javítására. Amikor kiszálltunk az áruház előtt akkor döbentünk rá, hogy senki nem rendelkezik váltócuccal. Bementünk... Andi és Zoli gatyája tiszta sár volt, amit azért némileg kompenzált egy „normál” koszoságú bakancs, meg az, hogy legalább „utcai szerű” öltözék volt rajtuk. Én bakancs helyett egy dupla súlyú gumicsizmát vonszoltam a lábamon, természetesen műnyúlban és egy saras pruszikkal az oldalamon. Úgy nézhettünk ki, mintha hajlékonyak lennénk. A biztonsági őr mustrálását még kibírtuk röhögés nélkül, de amikor egy kedves eladó megkérdezte, hogy horgászni voltunk-e, értelmes választ nem tudtunk adni a röhögéstől. Nem tudom, hogy ránk állt-e egy biztonsági őr vagy sem, de ha igen, akkor biztos nem tévesztett szem elől minket, hiszen csak az elhullajtott sárdarabokat kellett követnie... Visszaérvén Orfűre tüzet raktunk és megvacsiztunk, majd olyan fél egy felé lefeküdtünk aludni.

Vasárnap reggel 8 körül ébresztett Andi egy bögre forró cappuccinóval és 9 körül már ismét a Szuadó-völgyben köszöntöttek a hóvirágok. Folytattuk a gátépítést és egy deszkavályút építettünk be vízelvezető gyanánt. Késő délutánra lett kész az erődítmény. (mi is) A helyenként 1.5m magas és széles gát biztatón nézett ki. Ráengedtük a vizet, majd vártuk a fejleményeket. Egy darabig jól bírta, de egy kis idő elteltével, főleg a vályú alatt buzgárok jelentek meg. Ezeket nem tudtuk letömiteni, így inkább visszatereltük a patakot és némileg csüggedten ballagtunk a félhomályban hazafelé. Mivel fogytán volt a táp, így ismét Pécsre találtuk magunkat, ismét sarasan. A Tesco zárva volt, (megúszták) de egy

helyen vettünk mindenféle finomságot, meg túrós téstának valót. Vacs után hamar lefeküdtünk aludni.

Hétfőn elég nagy kapkodás lett a pakolásból, mert elaludtunk, de 10 körül már otthon terveztem a következő kutató-hétvége időpontját és teendőit. Aki még mindig nem érti, hogy miért választottam címnek a fentit, az megnézheti a kisházban a képeket, ha készen lesznek addigra.

Jó szerencsét:

/Nagy M. Péter/

BESZÁMOLÓ AZ SZKBE RENDSZERES, KIHELYEZETT, VIDÉKI, BUDAPESTI BARLANGTÚRÁJÁRÓL (2005. JANUÁR 18.)

Az előzmények:

Tamás, 34 éves barlangkutató, a túravezető:

Székes fővárosunk utcáin haladva, ahogy hatalmába kerített az előttem álló barlangi túra vonzása, és a gondolataim egyre másra fordultak az ismerős mászások, kúszások és szükületek szinterei felé, úgy kezdtem elfelejteni a napi munkahelyi gondokat, a százmilliók kérdéseit, a kőolaj tonnaegyenértékek és fűrészek aktuális problémáit. Arra gondoltam, nincs is olyan hideg és a város sem dugult be teljesen, talán időben odaérek, és nem kések majd el, ahogy ez egyre többször fordult elő mióta másik állásom volt a MOL-nál. Oda akartam érní. Nem szerettem volna telefonálni, ahogy annyiszor kellett: "Figyeljtek! Késni fogok, menjetek nyugodtan be, csak hagyjátok nyitva az ajtót. 18:10-re ott vagyok, majd zárok..."

Kik lehetnek majd ott? Elmerengtem. Láttam magam előtt mászni Sünit, a szakadt overalljában, amely egy apacs indiánnak is tetszett volna rojtjai miatt, majd feltűnt előttem Szilárd komolyan mozgó alakja, erről persze egyből Kopasz Imre barátom lelkes mozgása és semmire sem hasonlító vihorászása jutott eszembe... mi lehet Vele, vajon jól van? És Szilárd, ő vajon most miért nem szokott járni? Nem ők ketten most biztos nem lesznek ott. De talán Süni? Nem tudom. Pisti biztos itt lesz! Az tuti! De vajon Gyöngyi? Kara jön, mert ő a mi precíz kulcsfelvevőnk. Ilona, meg Orsi? Ők megint telefonáltak, úgyhogy a vízügyi szakma biztosan képviselteti majd magát...

Kara, 21 éves barlangász:

Amint kilépek a kolesz szoba ajtaján, ismerősökkel találok szembe magam: „Te már megint barlangba mész?” „Persze.” Lassan már egy éve járok a Matyiba, de egyszerűen nem tudom megenni. Ugyan még mindig akadnak számunkra ismeretlen részek, de a Matyiba szerintem nem is azért jár az ember, hogy mindig új felfedezéseket tegyen. Egyszerűen jó hetente egyszer lemenni a föld alá, elfelejteni a felszín gondjait és bánatait. Pár órára megáll az idő, megszűnik a világ. És hát nem utolsó sorban a társaság! Imádom ezt a társaságot, ezeket az embereket, akikkel minden héten együtt hódítjuk meg újra és újra a SötétNéhaSzükÉsNéhaNedvesMátyást (by Gyöngyö). Eddigi rövid barlangász pályafutásom alatt azt vettem észre, hogy a föld alatt gyorsabban alakulnak ki szoros